

GRALSSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:o 6

Januari-Februari 1970

Årgång 1

INNEHÅLL:

Det nya året
Vad Öst tänker om Väst
Minneslista nr 6

Våra naturriken och deras för-
störelse

Forntida visa ord - Talens tolkning
Kärlek-Vishet. En högre värld
Gralen som symbol
Religionens förnyelse
Några dikter

Tidskrift i stencilmform från
GRALSSVÅKTARNAS SAMFUND,
Möregatan 8, 1 tr.ned, Stockholm
tel. 08/ 25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej angives, skrivna av
ELISABETH STÅHLGREN

Enstaka exemplar av tidskriften kan erhållas från Naturförlaget, Box 5324, 10246 Stockholm till Kr. 1:50. Vi beräknar utkomma med 8 nummer under årets vår- och höstterminer. Prenumerationspris pr år Kr 12:-

Vår ursprungliga tanke var att denna tidning skulle löpa med 8 nummer pr år, numrerade från sept. - maj eftersom vi började hösten 69, men många beställer tidningen räknande kalenderår. Vi övergår därför till detta system och reglerar till våren den erlagda summan för dem som följt vår tidigare beräkning.

DET NYA ÅRET

Ett nytt decennium har ingått. Kanske skall vi inte alltför starkt binda oss vid att det är en milstolpe, ofta blir dylika band med beslut om bättring i levnadssättet endast till icke uppfyllda, fagra löften. Vi får ta emot detta nya decennium så som vi tar emot allt oss givet av våra skapande andekrafter i tacksamhet för de erfarenheter vi har att upphämta med den bärande vissheten att vari de än kommer att bestå är de just av det slag, som bäst leder oss fram mot målet.

Våra ledare är mer angelägna än vi själva att få oss med in i sin tankegång, få oss att acceptera den sanningen att vi nått upp till och inlagt det nya rike som länge utlovats, men som på grund av vår tröghet inte förr kunnat slå upp sina portar för oss. Det enda som återstår är att vi emottar det som bjudes oss, inte vägrar att öppna oss för de lärdomar som står till vårt förfogande. Ty på oss själva beror det hur högt vi når, dörrarna är uppslagna och vi har bjudits stiga in. Hela människosläktet gäller detta, men renhet i vilja och tanke är villkoret för inträde. Den som föredrar att stanna utanför får beräkna att bli efter.

Tro på dig själv, det är deras maning som leder oss i kärlek, förlita dig på egen kraft utvunnen genom att du öppnat dig för rätta källflöden. Bruka kraften rätt i all-livets tjänst, följ de råd du förnimmer i ditt inre, så skall intet skadegörande nå dig. Då blir allt till gott, ja allt ÄR det goda även om det uppträder i förklädd gestalt.

Vi önskar vår läsekrets allt gott för det nya året som gjort sitt inträde i kylans och frostens tecken. Under den årstid då jorden vilar och materiens värld är sänkt i vintermörker har anden sin mest livaktiga period. Giv den näring att verka. Tag väl vara på tiden.

Österns folk har hittills inte rätt vetat hur de skulle bemöta oss västerlänningar, med förakt, medlidande eller gillande beundran. Vår andlighet har varit eftersatt, det har de förvisso vetat, och de har i vår teknik sett en fara som hotat störta ned världen i ett materiellt mörker, samtidigt som de försökt utnyttja de fördelat våra uppfinningar erbjuder. (När i detta sammanhang talas om österlänningen får man ju utesluta Japan, vars framåtanda skiljer sig från grannländernas och som har att uppvisa en företagaranda i rivalitetens tecken.)

Vi har Tibets folk att tacka för den stora förändring som inträtt ifråga om den inställning Österns folk intar visavi oss i väster. Deras visa män har fått kännedom om att Västerlandet är utvalt att föra fram det nya tänkandet. De har tagit initiativet till en ändring av sin uppfattning om oss. Ingen har tidigare förstått hur vi skulle kunna förverkliga denna uppgift med tanke på det mörker i vilket vi vandrat i andligt hänseende.

Så har det då visat sig att just den tekniska vetenskap i vilken Österns visa män såg världens fördärv skulle bli det sesam som öppnade portarna till nya världar. De har fått upp ögonen för att det finns andlighet av rätt värde i den hårda materien och att Västerlandet utnyttjat sitt vetande i sann riktning i det de lärt sig behärska "anden i flaskan"; försiktigt släpper de den lös genom att långsamt dra upp korken.

Väl sägs det både i Öst och Väst att vi visst inte behärskar denne ande, men låt oss se saken i ny belysning. Varför anordnas alla fredskonferenser, varför instiftas räddningsaktioner till alla av nöd drabbade länder, varför sänder vi hjälp till u-länderna och varför lyssnar vi på den ungdom som vill det rätta och slår ner på vrågbilderna i livet? Därför att vi vill härska över "anden i flaskan", den ande som skapar i materien u der vårt välde och vars framställda alster kan bli till det nya som söker sig fram i världen, en förbättrad teknik som bygger på herravälde över materien i kärlek till medmänniskan.

Dit har vi nått när Uppenbarelsebokens Vilddjur slagits till marken, och det skall ske i dessa dagar. Penningbegäret skall underordna sig livets krav på renhet i luft, vatten och jord, varefter våra industrier alstrar livsfrämjande ting. Krigsmakten skall ställa sig individens fredslängtan till efterrättelse och behärska vapenindustriens penningvälde. Slutligen skall våra regeringar hörsamma folkens mening att erkänna närvaron av de rymdresenärer som vill bistå oss när katastrofen står för dörren och undervisa oss om rätt bruk av alla materiens gåvor. Därför gästar de vår jord. Materien skall lyftas upp till högre svängningstal, bli förändligad så att utvecklingen befrämjas mot utnyttjandet av nya uttrycksmedel.

Är allt detta utopier? Nej! Se dig omkring i världen. All den kamp ögat möter är människans kamp mot sig själv. Striden utkämpas inom hennes eget väsen. Det högre skall bli herre över det lägre. I denna kamp kommer människor, djur och växter, ja allt såväl levande som så kallad död materia i farozonen. Människan skall segra över sig själv. Kommunismen, från början en ren tanke i det den ville rättvisa åt alla, har rest sig mot kommunismen, det är Kina mot Sovjet, d.v.s. människan mot sig själv.

Judafolket i sitt nyförvärvade land är en syntes av världens alla folk, ty denna nation har hämtat erfarenheter från varje del av världen och därefter åter samlats i sitt ursprungsland. Men folket får kämpa för sin rätt att leva, det säregna i deras öde blir markerat i dessa dagars händelser. Arv och miljö avgör människans öde, inom sig själv skall varje individ och varje folk stadfästa den slutliga segern.

När detta har skett har Öst och Väst gått samman i ett förändligt broderskap med makt att utnyttja vetenskapens alla framsteg i rätt riktning. Detta ser de visa männen i öster, de vet att så skall det bli. Och de gläds åt utvecklingen i tacksamhet mot Västerlandet för vad det skänkt och vet samtidigt att den egna insatsen är av samma höga värde.

MINNESLISTA NR 6 TILL LÄRJUNGEN PÅ VÄGEN

Vi bör vädja till våra höga andliga ledare och rådgivare att de ger oss med på vägen förståelse för hur vi rätt bör tolka det som sker i världen i våra dagar, och som vi alla inser inte är forna tiders upplevelser likt.

De flesta stannar i ångest inför det de ser, aldrig - säger de - har ondskan så brett ut sitt välde över oss. Men om vi lär oss reglerna för det som sker, vilka är de desamma som hela universum följer, blir bilden en annan. Vi har hört att mänskligheten och hela vår värld höjts i vibrationsfrekvens och nått ett högre plan och gått in i ett nytt tidsskede, kallat Vattumannens tecken. Under första tiden genomlever vi i koncentration alla de erfarenheter vi gjort under vår vistelse på föregående plan, det lägsta i vårt 7-tals utvecklingshistoria. Vi genomgår detta för att i ett grepp samla upp den färdighet vi inhämtat sedan Adams dagar. Det blir till gott för oss, det bringar oss inte ny karma i den mån våra handlingar gäller denna kavalkad, och det kan sägas att flertalet ännu inte nått utanför den gränsen. Denna lag följer hela universum, i mindre omlopp upprepas de större för att gjorda erfarenheter skall hopsamlas, det blir till en ledtråd att följa i framtiden.

Vi har att hämta lärdom ur det mönster som framlägges inför oss. Människosläktet handhar inte längre sina resurser på samma sätt som farföräldrarna gjorde, därför att miljön förändrats, det nya leder in på en livsform under bättre villkor.

Även om mycket i vår nya omgivning synes skadebringande, glöm inte vad som här säges om kavalkader vi har att genomgå. Se på den livliga verksamhet som bedrives för att stävja oförnuftet, de ungas reaktion, protestmötena, oppositionen mot förtryck, kärleksverksamheten mot u-länderna och villigheten till offer när det gäller att bringa hjälp. Vad man än kan säga om dagens människa, men likgiltig är hon inte. Tag upp den positiva kraft som ligger i denna vilja till det rätta. Positiv viljekraft är den starkaste makt livet har till sitt förfogande. Lär känna den kraften genom inre samling, genom koncentration i trosvisst klartänkande. Inrikta denna kraft till att få fram i ljuset det rena förnuftets åtgärder, bringa nya impulser att spira upp i de ungas sinnen, deras som hör till eliten bland dagens ungdom. Ingiv dem mod att inte förtröttas.

Över hela vår västerländska värld är grupper i verksamhet för att med positiva tankeformer ge tillväxtkraft åt de frön till rätt handling som utsåts av våra Mästare. Dessa grupper är inte stora och omfångsrika till medlemsantalet, deras styrka ligger i den besjälade trosglöden i det de framkommer med. Giv dem ditt stöd, sänd dem dina positiva tankars verk samma kraft. De kommer att känna det som elektriska vågor med impuls att oförtrött fortsätta mot målet.

Lär känna tankens kraft. Parad med en ren vilja blir den av elektrisk art, släkt med den på jorden brukade men med kraftverkan hämtad från högre fält. Vi behöver inte längre frukta för att bruka den, det har funnits tider - och de är inte långt avlägsna - då försiktighet måste tillrättas, men inte så nu, ty den svarta magien som är dess skadegörande motsats har upphört att verka, dess dagar är till ända.

Det negativa är en ny form av motsats, det står det positiva emot men får inte sammanblandas med svart magi. Det negativa är en neddragande kraft, men den når oss endast som balanserande faktor ställd mot det positiva. Den lånar av den positiva kraften och förvandlar den till negativ, men är i sig själv intet. Det negativa kan hindra det positiva men är i sitt eget väsen utan kraft. Däri ligger den stora skillnaden mellan den forna svarta magien och våra dagars negativa kraft. Frukta den därför inte, men beröva den dess förmåga att verka genom att sätta in det positiva som råder enligt universums egen lag.

Var trygg i den vissheten och håll ditt huvud högt, ty det bringar dig i kontakt med rena strömningar.

Det skrivs om och behandlas med massmedia av alla slag den förstörelse materien blir utsatt för genom exploateringen av dess rikedomar. Vi be-
höver anlita mer tid än vi gör till att finna roten till det onda och
där sätta in vårt angrepp, inte endast förmildra verkningarna av våra
gärningar. Vi har all anledning uppmärksamma Sveriges ställning som fö-
regångsland när det gäller försök att råda bot på förhållandena, men låt
oss gå djupare in på frågan.

Det är Vilddjuret i oss själva, Uppenbarelsebokens Vilddjur, vi angriper
när vi går tillrätta med detta sakernas tillstånd: i detta fall är det
närmast finansvärlden som är den skyldige. Att tillgodose näringsbehovet
är ett vällovligt företag, men lyxbegäret som tycks böra tillfredsställas
till varje pris, det borde vi bekämpa med kraftigare medel. De vilda dju-
ren dödas för att damerna skall få pälsar, men mer uppmärksamhet borde äg-
nas åt frågan vilken roll dessa djur spelar i den allmänna balansen i hela
världens djurbestand. Övriga arters försörjning blir åsidosatt, jämvikten
går förlorad. Brist på ett håll skapar överflöd på ett annat, ett överflöd
som blir till skada för nästa art i den långa räckan levande liv i naturen.
Vissa arter dör ut, andra översvämmar hela landsdelar. Så blev kaninplågan
i Australien till, någon införde några enstaka exemplar, inga fiender upp-
trädde som höll artens antal i rätt balans, och så blev kaninen en lands-
plåga. Det mänskliga ingripandet i naturens ordning åstadkom detta.

Den lag som verkar i naturen ser till att ett överskott i ena riktningen
regleras genom en motverkan i andra. Att äta och ätas heter den balanse-
rande faktorn, den förefaller för många vara en grym lag beroende på en
felaktig syn på begreppet död. Den livsbevarande instinkten som kommer
till synes i stridens hetta djuren emellan har ingenting med dödsångest
att göra. När ett sådant omdöme fälls har den egna känslan överflyttats
att även gälla djuren.

Naturen har väl sorjt för arternas utveckling som sunda bärare och över-
bringare av livsprincipen till nya generationer mot högre livsbetingelser
under kamp för tillvaron, men befriade från alla de funderingar som plå-
gar människosläktet om varför och varthän. Det vi fått av reflekterande
förmåga borde användas inte till lönlöst grubbel utan till att göra en
skapande, nydande insats i naturens väldiga rike, varav vi är en av pro-
dukterna och där vi är satta att härska, men där vårt herravälde tagit en
felaktig vändning. Råden över djuren på marken och över hela jorden, sa-
de Gud till den nyskapade människan. Längre har vi ansvarslöst utö-
vat det oss givna herraväldet, nu är tiden inne att vi gör upp sluträk-
ningen. Den kommer i form av en kavalkad genom åren, den går över vatten
och land och över atmosfären, den undersöker vart detta välde har lett
oss. Skrämmande blir synen, det blir en skärseld att genomgå som för oss
fram till nyttig erfarenhet. Att härska ger ansvar inte vinning blott,
den vinning som utfås skall betalas till de riken som utsatts för vår
våldsverkan. Steg för steg får vi träda in på den väg där sanningen om
oss själva avslöjas, där får vi uppbära våra gärningars lön.

Men ur varje erfarenhet har vi nyttiga ting att upphämta. En lärdom för
kommande dagar har vi fått: ingenting ges utan att ersättning utkräves,
naturens rikedomar får vi handha men måste återskänka till samma natur
ny livskraft att därmed ersätta det förlorade. Så som varje lantman ser
till att den utsugna åkern får ny näring till nästa års skördar, så skall
vi behandla allt som tages ur naturens rika värld, det skall ersättas med
ny livskraft hämtad ur vår nyvunna vishet och förståelse för kärlekens
lag.

På omstående sida finner vi ett exempel på vart den mänskliga obetänk-
samheten kan leda. Det är ett utdrag ur en av våra dagliga tidningar.

Kanske en katastrof

Guam i Marianerna liksom andra söderhavsoar är omgivna av korallrev. Reven kan vara hindrande för navigation men bildar också vågbrytare. De är underbart vackra och intressanta. Men först och främst är de underlag för en rik fiskfauna, vilken i sin tur utgör obefolkningarnas proteinkälla, ofta den enda de har. Reven har funnits i årtusenden men just nu håller något på att hända som ser ut att kunna hota deras existens. Detta händer på många ställen, inte bara på Guam utan också vid en mängd öar och kuster från Malaysia, Borneo, Nya Guinea och Australiens stora barriärrev i väster till Fiji i öster. På Guam har detta hot studerats av Richard M Chesher vid universitetet där, och han har redogjort för saken i tidskriften Science.

Sjöstjärnan *Acanthaster planci* beskrevs en gång i tiden av Linné. Den var ett sällsynt djur, som levde undangömt i korallernas skrymslen, men som om natten kröp fram och livnärde sig av själva de mjuka koralldjuren. Sjöstjärnan är svart, ynnigt taggig och omkring 30 cm i diameter, men kan bli ända upp till 60 cm. Fram till för några år sedan har det rått balans mellan sjöstjärnan och dess näringsdjur. Korallernas bestånd har inte hotats av den, och sjöstjärnorna har inte förbrukat mer koralldjur än att de bevarat näringsunderlag för att kunna leva vidare på lång sikt.

1963 observerade man hur arten började uppträda i massor på Stora Barriärrevet i närheten av Cairns i Queensland. I början av 1967 inträffade detsamma på Guam. Härar av de svarta djuren vandrar fram längs kusten och lämnar döda rev efter sig. Det är en verklig pest som sprider sig och medför en förändring av hela miljön. Korallerna utrotas mer eller mindre fullständigt, och de döda korallstockarna överväxas av alger. De djursamhällen som varit associerade med och direkt eller indirekt ekologiskt beroende av korallerna bryts ner och går delvis under. Underlaget för fiskpopulationen går delvis förlorat och därmed människornas proteinkälla.

Vi brukar säga att det råder balans i den av människan ostörda naturen, och det gör det också. Naturen förändras dock ständigt genom utvecklingen. Denna process sker långsamt och provande och leder sällan till dramatiska omvälvningar. Sådana torde dock ha förekommit. Paleontologiska vittnesbörd visar att hela djurgrupper har försvunnit på relativt kort tid. Vi vet inte vad som verkligen håller på att ske nu. Vi vet inte vad den nu pågående händelsen slutligen kommer att resultera i. Dr Chesher vet det inte heller, men han är inte främmande för tanken att den förödelse av revkoraller som vi nu bevittnar skulle kunna gå så långt, att dessa inte kan ta upp sig igen. Han menar att det finns en möjlighet att vi nu bevittnar inledningen till revkorallernas utdöende.

Aven om processen kommer att gå mycket långt och skulle komma att sprida sig över alla områden med korallrev (det synes ytterst osannolikt att just denna process ska kunna sprida sig till rev inom det amerikanska området) är det dock inte sannolikt att denna förmodan är riktig. När sjöstjärnorna förbrukat sin näringskälla kommer de åter att bli sällsynta. Enstaka koraller blir kvar och med sina planktoniska larver kan de på nytt börja sprida sig över de områden de tidigare bebott. Vi vet dock inget säkert om vad som verkligen kommer att hända. Under alla förhållanden pågår en destruktions av enorm omfattning. Hur kan då dessa svarta taggiga odjur åstadkomma detta?

Acanthaster kan äta lite av varje, snäckor, sjöborrar och annat, men den föredrar koralldjur. Liksom sjöstjärnor i allmänhet tillämpar den en matsmältningsmetod som förefaller oss människor en smula främmande, en metod som tillämpad av oss i varje fall skulle ge ett oaptitligt intryck. Sjöstjärnan sätter munnen mot den tilltänkta födan, vilket inte är så märkvärdigt. Men därefter vänder den ut och in på sin magsäck, stjälpur ut den genom munnen och sprider ut den över maten, dvs korallen. Med

hjälp av avsöndrad matsmältningsvätska dirigerar den korallen utanför sig själv och suger sedan i sig födan. När sjöstjärnan lämnat platsen återstår

bara den döda, vita korallkaliken, vilken snart blir överväxten med alger.

På Guam är *Acanthaster* med armarna medräknade — den har 16 stycken — i medeltal 24 cm i diameter och har en kropp som utan armarna är genomsnittligt ungefär 14 cm i diameter. Varje sjöstjärna äter dagligen ren en korallyta som är dubbelt så stor som dess egen kropp exklusive armarna. Detta betyder att varje exemplar av *Acanthaster* varje dag dödar omkring 380 kvadratmeter korall eller omkring en kvadratmeter i månaden. Där individtäteten är ett exemplar per kvadratmeter, något som nu faktiskt är fallet på många håll, äts all levande korall upp på en månad.

Det var alltså i början av 1967 som *Acanthaster* plötsligt började uppträda i större mängd på Guam. Massförekomsten inskränkte sig i början till mellersta delen av öns västkust och huvudsakligen till nivåerna mellan 3 och 10 m vattendjup. Först när sjöstjärnorna konsumerat all levande korall började de dra sig norrut. Efter ungefär ett år hade horden bara tre km kvar till öns norra udde. Det starka sjösuget där hindrade sjöstjärnorna att gå upp på grunt vatten. De observerades dock runda udden på 30 m djup längs en hylla av korall. En månad senare vandrade de upp på grundare vatten på andra sidan udden.

Där sjöstjärnorna gått fram var koralldjuren utrotade till 90 proc. Endast korallernas toppar just under och vid vattenytan hade överlevt. Tydligt hindrade bränningen sjöstjärnorna i detta område att hålla sig kvar nära ytan. Fristående korallbildningar omgivna av grund sandbotten hade också klarat sig. Djupare sandbottnar, där vattenrörelsen är svagare, utgör inget hinder för *Acanthaster*.

Genom märkning har konstaterats att sjöstjärnan i fråga kan förflytta sig 250 m per vecka. När den äter går det långsammare. Där korallen var

slutäten rörde sig djuren i en 5 till 20 m bred korridor parallell med stranden. På sina håll delade taget upp sig i vandrande flockar på 20 till 200 djur.

Det måste finnas någon särskild orsak till att *Acanthaster* plötsligt börjat förekomma i så stora mängder. Denna sjöstjärna, liksom massor av havsdjur, producerar en mycket riklig avkomma i form av planktoniska larver. Dödligheten bland dessa är, och måste vara, mycket hög. När larven passerat sitt planktoniska stadium och slår sig ner på botten är den utsatt för särskilt stora risker. De bottnar som passar den är praktiskt taget betäckta av vad man kallar filtrerare, havsdjur som får sin näring genom att filtrera vattnet. Sjöstjärnelarverna kan lätt bli föda åt filtrerarna. Det är förmodligen just den gallring filtrerarna åstadkommer bland sjöstjärnelarverna som tidigare hållit nere *Acanthasters* numerär.

Anta nu att det av någon anledning uppkommit utrymmen utan filtrerare men som ligger så till att de passar larver och ungdomsstadier av *Acanthaster*. Ja, då kan det ha uppkommit betingelser för en överproduktion av denna sjöstjärna. På de ställen där man studerat *Acanthasters* första lokala massuppträdande har det visat sig att den just uppträtt på platser där filtrerarna skalats bort. Och hur har de skalats bort? Jo, genom mänskliga aktiviteter såsom skrapning eller skaldjur, dynamitfiske eller sprängning i samband med bygge. Har en överproduktion väl grundlagts bereds marken för en fortsatt och accelerande överproduktion genom de vuxna sjöstjärnornas härjningar. Den individuella sjöstjärnan kan hålla på att härja i omkring åtta år och behöver sex månaders svält för att ge upp på ett tidigare stadium.

Så kanske det också i detta fall är människan som genom sin ovarsamhet i naturen satt i gång fruktansvärda destruktiva krafter. Det är ju för det mesta så det brukar vara.

BENGT HUBENDICK

FORNTIDA VISA ORD

(forts.fr.föreg.nr)

Den praktiskt tänkande människan vill ha förklaring på hur de till synes intetsägande siffertalen, med uppgift endast i matematiska sammanhang, kan ha att göra med människans livsöde. De som så frågar har glömt att talen är symbolen för människan, deras långa räckta är en spegelbild av alla mänskliga släkten.

Redan Pythagoras påpekade denna sanning och lärde sina elever förstå talens innebörd. Mycket kan vi få fram ur en spegelbild, men inte så mycket att vi får binda oss vid vad vi där ser. Mycket lär oss studiet av talens inbördes förhållande, men vi skall göra oss fria från varje bindande känsla i samband med deras tolkning.

Vi har hunnit till behandlingen av talet 12. Det ligger ett avslutande här i siffrornas rad i det ton-talen härefter kommer in. Vi kan inte längre behandla ett och ett tal, vi må dela upp dem och se deras beståndsdelar. Ju längre vi kom upp mot talet 12 dess mer fann vi av talens sammansättning. Nu sätter också den del in som har att göra med deras sammanlagda summa, något vi redan märkte vid behandlingen av talet 11.

Vi gör ett försök att gå vidare i

TALENS TOLKNING I NUMMERBETYDELSE

Vi uppmärksammar då först talet 13 och dess gamla innebörd av något olycksbringande. Det är inte svårt att räkna ut hur denna känsla uppstått. Jesus utgjorde den 13:de i en skara av 12 lärjungar. Hans hårda öde har så kopplats samman med detta 13-tal och så groteskt påverkat alla kategorier människor att vi bör ta oss samman och höra ett lugnande ord i sammanhanget.

När en vidskepelse så gripit omkring sig att alla institutioner gjort den till efterrättelse, när - för att nämna ett exempel - hotellet inte medtar talet 13 vid numrering av sina gästrum, då bör vi ta oss i kragen och göra ett slut på enfalden. Det behöver inte bli svårt. Siffersumman i talet 13 är 4, det är människans tal. Hon som är skapelsens herre har under årtusenden nedlåtit sig till att förgripa sig på ett tal som i siffersumma är hennes eget. Varför låter vi aldrig förnuftet råda över våra föreställningar? Skulle inte detta nu påpekade förhållande kunna vara ett lämpligt tillfälle att föra de översvallande känslorna som hör det astrala till över till mentala planets förnuftsbetonade känslor, som lär oss bruka känslan med urskiljning. Vi är alls inte tvingade att hålla oss kvar på det sensibla astralplanet även om vi kommit över hit från ett lägre tillstånd. Vi äger rätt att bruka det mentala planets förnuft. Således bör vi i talet 13 se människans tal.

Talet 14 är den dubbla 7-an. Den tyngande betydelse som ligger i en dubbling, innebärande 2-fald, anges redan i talets siffersumma som är 5.

Talet 15 är den 3-dubbla 5-an, dess 3-fald ger hopp om fullbordan, en lättnad som dess ställning i de ojämna talens led också utlovar. Dock talar siffersumman 6 om tyngd, kamp för att nå den utlovade befrielsen.

Talet 16 ger siffersumman 7, lyckotalet framför andra. o.s.v.

Vi behöver inte längre fortsätta i talens långa rad med att ange deras tolkning. Siffersumman leder oss rätt. Den tidigare maningen upprepas: gör dig till herre över alla tals tolkning, så som du ock skall vara herre över alla ting i naturen. - Vi skall i nästa nummer under rubriken: "Talet 1" övergå att söka lära känna alla tals enhet. Talet 1 är nämligen alla tal, innehåller i sig hela långa räckan av tal. Detta skall behandlas, bevisas och berättas om i kommande nummer av denna tidning.

Mycket har vi att lära av de närmaste årtionden som ligger framför oss innan allt har skett med omstörtande verkan för vår värld. Vi skall lära oss låta förnuftet råda över den okontrollerade känslan, visheten skall bli herre över de obehärskade lidelserna. Detta herravälde arbetas med möda fram i dagens politiska liv, i konferenserna länderna emellan, så ock i familjelivet samt man och man emellan. Känslan må lyftas mot en högre form, fyllas med visdom och förståelse som kommer ur en hopsamling av alla erfarenheter livet bereder oss.

I den förvandling av världens ansikte som nu pågår skall Kärlek-Vishet inta sin givna plats. Det skall bli människan förunnat att förstå hur de båda begreppen går samman till ett, känslan höjs till högre värde genom en omdömesgill inriktning, det förnuftiga tänkandet håller lidelserna i rätt balans.

Vi kommer att erfara att ingen lycka kan njutas utan att den delas av andra, att ingen förståelse för alla ting kan vinnas utan att vi accepterar dessa tings samhörighet med högre världar. Den sanningen skall under lidande så småningom erövrast, den skall gå genom vårt medvetande som en elektrisk ström och vi skall bruka denna kraft som en varaktig källa till styrka. Vi skall lära känna

EN HÖGRE VÄRLD

KÄRLEK -

Den som i sitt innersta liv förnummit en ton som klingat ut mot höga rymder i en känsla av evig samhörighet med det han där mött, han vet vad kärlekens väsen, tillhörande en högre värld, utgöres av. Den ton som klingar genom etern för att möta toner i samma melodi hör till de symfonier som etern är genomströmmad av. Detta är något som den förnimmer som känner sig samstämd med sådana tongångar.

Någon gång under livet erfar de flesta människor i högstämda ögonblick vad de klangerna har att betyda. Kanske klarhet därom inte omedelbart framträder, det kan dröja tills det upplevda samlats till ett intryck. Men om erinringen ofta återkommer skapas en minnesbild att plocka fram närhelst man önskar, i stunder av andakt eller i glädjefyllda upplevelser. Vid ständigt bruk av de starka vibrationer det erfarna medför återvänder man varje gång med förnyad glädje till denna källa. Först så småningom står det klart vad detta verkligen innebär.

Det är Guds egen varma kärlek som strömmar ned över ett mottagligt sinne att brukas till fröjd och uppbyggnad av det som människan har fått som uppgift att fullfölja, det är att sprida den kärlek hon mottagit utöver jorden på det att allt liv må glädjas.

Det är Guds kärlek till oss människobarn som utgör värmen i vårt inre. Det är Hans kärlek som kommer vårt hjärtas pulserande slag att föra det varma blodet genom vår kropp ut till alla dess delar.

Det mänskliga Jaget är att finna i blodet. Det Jag som är varje människa är också ett uttryck för den gudomliga kärleken inom oss. I den mån vi förstår att vi är ett gudomligt JAG, att den högste Gudomen väljs inom oss, kan vi också erfara att kärleken tagit sin boning i vårt väsen.

Gudomens väsen är treenigt. En av dess aspekter är Kärleken. Dess räckvidd anar vi i naturens växlande rikedom, vi förnimmer den i forsens dån och i skogarnas brus. Den som i naturen ser hårdhet och grymhet och i dess dödande av liv anar obeveklig brutalitet har inte rätt förstått kärlekens sanna natur. Här ser vi ett utslag av vår frändskap med de mörka makter som önskar se oss fördyrade av felaktig syn på tingen. Människan besinnar inte att vi här ser ett exempel på allt livs underkastelse under lagen om orsak och verkan. Guds lagar får inte åsidosättas, de har sin följdrättiga tillämpning på alla områden. Det vi kallar naturens hårda lag om utplåning och återuppståndelse i nytt liv är en fråga om alltings utveckling från lägre till högre plan.

Den som lär sig se på naturen med kärlekens öga skall finna att allt är rätt beställt i Guds värld. Den plan Han en gång uppställt för livets utveckling har Kärleken som ett huvudargument, och den kärlek som utströmmar från Honom når ned till varje atom i allt, den är det meningen att vi skall lära oss omfatta med en mötande känsla av samma art. När vi uppnått detta skall vi finna allt omkring oss förändrat. Skogar, sjöar och berg har fått en ny lyster. Den forna känslan av alltings enformighet har ersatts med en förnimmelse att allt är riktigt format i vår värld, att endast godhet råder i naturen. Det som synt oss oäkta har varit sådant som utgått ur vår egen fantasi.

I vår nu så trasiga värld, ett resultat av vad vi själva verkat, är det en stor lycka att kunna se förbi allt det som synes vara, och genom töcknen spåra den kraft som strömmar ned över oss från de andliga sfärerna. Om vi lär förnimma den strömningen kommer naturen att ändra karaktär och vi skall se på allt liv med andra ögon.

Den kraftnedströmning vi mottar från en högre värld skall återsändas i bönen form. Om vi i tacksamhet sänder Honom våra böner i trohet skall vi förstå genom kraftens verkan i oss vad kärleken till Gud innebär.

Att ge i kärlek innebär offer, det vi offerar skall utgöras av något vi sätter så stort värde på att skilsmässan från detta ting är svår att bära. Då blir det ett offer i kärlek och det är vad Gud av oss begär.

Han öppnar för oss sin fadersfamn. Vad det betyder att nå den famnen förstår den som genom lidandets dal nått upp till denna lycka. Det kan endast ske på ett sätt, genom offer. För att kunna bringa offret måste vi inse att det vi vinner är av högre värde än det vi avstår ifrån. Detta har all världens andliga lärare försökt att få människan att förstå, oftast med föga framgång.

Ingen av våra stora andliga män som smakat Guds kärlek har ångrat det steg de tagit att gå andens väg. Alla har varit lyckliga i sina kontakter med högre världar, ty det är ett högt mål att söka och fulländningen nås när denna kärlek kombinerats med

VISHET

I början av vår världs existens innan ännu materien hunnit bilda fasta former stod livet på ett sådant utvecklingsplan att vi knappast kan tala om ett medvetande åtminstone inte i vår bemärkelse. Under tidernas lopp har detta medvetande gradvis utvecklats från den lägsta form vi kan tänka oss, växtens, till att över djurens tankeförmåga mogna till vad vi i våra dagar kallar mänskligt intelligent handhavande av naturens resurser. Processen fortskrider oavbrutet, vi går från den primitiva människan upp mot atomålderns vetenskapsman. Uppfinningar göres för att utnyttja naturens alla hjälpmedel.

Denna utveckling har dock inte gått i rät linje. Upp- och nedgångsperioder kännetecknar det historiska skeendet. På denna punkt tar vi ofta fel vid bedömandet av forna tiders människor. Vi utgår från vår egen tids materiella framsteg, tror att det vi alstrar är förstlingsverk utan att betänka att det förr funnits vägar för framåtskridande som inte står våra efter.

Det har också funnits uppgångsperioder under sistförflutna årtusenden, tillräckligt nära vår egen tid för att kunna historiskt genomforskas, då människans mentala utveckling stod på hög nivå. Det materiella var då inte allenarådande, hon kände närvaron av en högre värld, och kunskap hämtades från den genom sinnen obekanta för dagens släkte. Etersyn och astral mottaglighet hade för den tidens människor inte förmörkats av de långsamma vibrationer som följde. En högre värld var något de dagligen konfronterades med. Det vi kallar myter och sagor för barn var något för dem självklart. Att tomtar deltog i bondens arbete visste de, de små varelserna kunde iakttas och resultat av deras verksamhet framvisas. Hur de kommit till visste dessa människor dock inte. På samma sätt som tomtens skapats av mänsklig tankekraft kom också

troll och många andra naturväsen till, alstrades mentalt och gavs form av sådan svängningsfrekvens att mänskliga ögat uppfattade dem, det astrala ögat, då utvecklat, såg dem. De ägde liv så länge den mänskliga tankkraften uppehöll livet i dem. Självständigt medvetande ägde de inte, det de ägde var en del av det medvetande som givits dem av den människa som skapat fram dem med sin vilja och tanke.

Att vår tids människor inte längre tror på dem beror på att vår förmåga att skapa dem upphört. Det var en utveckling mot ökad klarhet i tänkandet i materiellt hänseende, som skedde gradvis. Vi fördes ned i den tunga materien, vårt intellekt fick en annan inriktning. Det utvecklades mot behärs-kandet av naturkrafterna, dem våra bröder i forna tider offrade till för att blidka. Vi har gjort oss till herrar över dem, och detta har skett i så överdriven skala att dessa makter vägrar att längre underordna sig vår vilja. De gör uppror. Vi känner till sanningen om förstörelsen av våra naturriken. Längre har vi hört talas om den men först under sista tiden har arbete satts i gång på allvar för att råda bot på ödeläggelsen.

Emellertid utvecklar sig alltid livet mot gottgörelse för lidna oförrätter, och det vi gjort mot floder, skogar, berg och mark får vi sona. Det blir i form av naturens uppror och vi är underkunniga om att vår jord vänder sig mot oss i protest. Vårt tänkande kommer att tvingas in i nya banor. Självviskt utnyttjande av anförtrodda medel får vi lära oss upphöra med.

Vi får lära oss tänka om. Det sker motvilligt, men det sker. Krafter är i verksamhet att leda vårt tänkande in på nya linjer och när så skett kommer vi att få tillbaka den eter- och astralsyn vi hade i forna tider. Detta kan ske därför att våra vibrationer har ökat, vi har lyfts upp ur den tyngsta materien och kommit in på ett nytt vibrationsplan.

Dock blir det inte längre tomtar och troll som skall utgå från vår skaparvilja ty historien upprepar sig aldrig efter exakt samma mönster. Andra former kommer att utbildas ur den mänskliga viljekraftens förmåga att gestalta. Vi skall utveckla vårt intellekt till att omfatta allt det förgångna, nämligen kunskapen om en levande, oss omgivande andevärld befolkad av väsen vars förmåga att bistå oss står i proportion till vår vilja att skänka dem tilltro.

När alla hinder övervunnits skall vi ta steget fullt ut och låta det nya tränga igenom. I samband med kärlek och offervilja skall framåtskridandet äga rum, ty utan rätt balans mellan de två stora gudomliga komponenterna kärlek och vishet kan ingen varaktig lycka framträda ur skeendet.

Guds levande kärlekskraft är den strömning vi skall följa. Glömmer vi aldrig den, då skall den mentala utvecklingen leda jordens människosläkten fram till ett lyckorike som hittills endast vår fantasi kunnat skapa, men som då skall bli levande verklighet.

Grönbech: Mystik i Österlandet och Västerlandet:

Seende kan man endast bli genom att ögonen öppnas i en annan värld, att man upplever en högre sanning och blir ett med den; dess kännetecken är en frid över allt förstånd, en lycka av det slag som kallas fullhet.....

Sök sanningen i verkligheten, så får du genom den makt över livet.

Lär dig vinna den rätta insikten, så blir du herre över ditt öde.

GRALEN SOM SYMBOL

Människan är i behov av bilder för att rätt föreställa sig det hon har att behandla med känsla och intellekt. Så har korset länge varit hennes tillflykt, med Kristusgestalten fäst därpå har det blivit en källa till kraft, oftast överdimensionerad, alltid felaktigt brukad när den blev föremål för tillbedjan.

En bild är den negativa reproduktionen av en positiv verklighet, den skall behandlas så som spegelbilden, vilken speglar omgivningen, men i sig själv är ett intet. Korset är en bild av lägsta planets lidande, i denna egenskap är det negativt. På samma sätt som Gralen är Korset i sitt negativa tillstånd genomströmmat av positiv kraft, det är den vi skall hämta upp. Alla rena, mänskliga tankar som under årtusenden mött korsets symbol är av gudomligt ursprung, detta är källan till kraft.

Gralen är en bild av mänskligheten, den får aldrig bli föremål för tillbedjan, ty så som det negativa ställt mot det positiva är ett intet, skall Gralen tjäna oss som kraftkälla, som impuls att söka den Kärlek-Vishet som ligger dold i begreppet symbolverkan. Den elektriska kraft som genomströmmar Gralen skall vi öppna oss för, den är av Gud och möter Gud inom oss.

Det positiva är inte positivt som bindande princip, det negativa är negativt endast ställt mot sin polaritet. De båda begreppen växlar ständigt och är beroende av sin ställning i sammanhanget. Därför kan vi se Gralen ur två aspekter: såsom förmedlare av den utströmmande, gudomliga kraften är den positiv, så som bild av mänskligheten är den negativ.

Så växlar ständigt symbolbildens innehåll och det är oss givet att lära känna lagen som styr dessa ting, ty förståelsen för dess verkan för oss närmare de världar vi söker. På samma sätt som bilden av en person ger oss möjlighet att lära känna hans karaktär genom detaljerna i ansiktets linjer, kan vi med Gralen som förmedlare lära känna mänsklighetens ödesutformning. Ty Gralen har följt de mänskliga släktena genom tiderna så som skuggan följer en kropp och den har avbildat deras öde genom att åvägabringa sitt eget ödes utgestaltning.

För att förstå detta må vi lära känna den sanningen att i likhet med alla ting äger Gralen högre kroppar, starkare eller svagare i sin utformning genom tiderna, som egenskap eller som potens till egenskap i enlighet med mänsklighetens upp- och nedgång i utveckling. I likhet med alla ting, sades det, ja alla ting äger högre kroppar och dessas kraftverkan beror på ställning på utvecklingslinjen. Gralen står såsom bild av människan på samma höga nivå som hon, däri dess styrka.

När det faktum står klart för denna tidnings läsare att allt i vår värld manifesterat, allt som givits form, äger sin motsvarighet i de högre världarna, där idén till dessa ting utformats, då kan vi gå vidare och berätta om Gralens öde genom tiderna. Denna motsvarighet i andevärlden till varje fysisk form - det är Goethes lära om idéernas värld - återfinnes som högre kroppar inom varje kropp och nående långt utanför denna. Vi kan berätta om hur denna Kalk, symbolen för det nya förbund som Kristus instiftade vid nattvarens begående, hur den vandrat genom rot-raserna som spegelbild av deras liv och ödesgestaltning.

Ingen får tro att Gralen är ny för vår tid. Den var inte heller ny när den höjdes i lärjungeskaran som nattvardskalk. Men för kommande släkten skall den bli det nya tecknet på vårt inträde i den nya tidsåldern. Den skall bli en källa till positiv kraft. Rätt uppfattad, utan förutfattade meningar grumlad, skall den mottagas av människosläktet. Dock kan detta inte ske förrän Vilddjuret i människan mött sitt öde, förrän det ligger slaget till marken, besegrat i kamp mot människan själv. Den kampen utkämpas nu, vi möter den i varje hörn av världen. Den skall föra oss till seger. Segern finns inom räckhåll och vi skall hålla ut tills den vunnits.

RELIGIONENS FÖRNYELSE

Vår världs stora religionsförkunnare har i sin undervisning avslöjat kosmiska hemligheter, ofta iklädda symbolspråkets täckmantel, och de som lyssnat har tagit upp av det som bjudits enligt intellektets och intuitionens möjligheter. Det har inte varit lätt att nå det mänskliga, ty det olikartade i individernas psyken förvillar och distanserar.

Alltid har dock en elit bland folken trätt fram och givit bevis på att avgivna sanningar av dem rätt uppfattats. Den skaran skall idag kunna öka, dagens människor i alla åldrar är intelligenta, säkra på egen förmåga att bilda sig uppfattning om rätt och sanning. Vanan från gamla tider att underskatta intellektet hos menige man får överges och detta är något att ta väl vara på.

Kan kyrkan finna sig i att dela makten med medborgaren då kan den fylla sin funktion på ett bättre sätt än hittills. Det är nödvändigt att något av det nya tänkandet får insteg i och bli uppblandat med uråldriga tankegångarna. Men det är svårt att ge avkall på sin rätt att styra och som denna rätt tillkommit kyrkan i ett par tusen år, har den hunnit få fast fäste i dess konstruktion.

Stora förändringar sker emellertid i våra dagar med allt som ägt uråldrig hävd, det gamla slits sönder likt rivningsfärdiga byggnader. Folket ser inte längre i kyrkan en överhet att underordna sig, de gör sig fria och kyrkan har att rätta sig efter deras krav.

Eliten bland folket som hittills ägnat sitt huvudsakliga intresse åt att efterforska reaktioner i det mänskliga psyket, där det gällt att klassificera medborgarens möjligheter och rättigheter i samhället, den eliten skall nu träda fram för att möta anden i människan. Den psykologiska forskningen skall utökas och ett upplyftande till andliga studier komma till stånd. Vi skall tillmötesgå människans krav på att få kunskap i esoteriska ting som hittills varit förbehållen några få. Vi skall låta henne från den utgångspunkt hon intar tränga in i högre plans hemligheter.

Vi ser dagligen prov på att denna önskan finns hos våra medmänniskor. Den skall tillfredsställas och alla uttalade varningar över faran i att detta sker innan vederbörande är färdig med det själsliga, kan och bör avfärdas. Låt oss följa naturens egen lag, den tvekar inte, den hyser inga betänkligheter att låta verkan följa på orsak och uppenbara vad som döljer sig bakom slöjan. Väl kan det invändas att naturen ej låter trädens kvistar fyllas med gröna blad förrän våren kommit, men då tvekar den inte heller. Människosläktet är färdigt, de vill ta emot det nya, det får inte undanhållas dem därför att några är eftersläntrare. Också för dem är det ordnat, naturen sörjer för alla sina barn.

I gångna tider hade folken inblick i astralvärldens hela levande, verk samma skara av i all-livets tjänst arbetande väsen, och de godtog deras tillvaro som en naturlig företeelse. Vi skall ta ännu ett steg och i den mentala världen, i det tänkande förnuftets värld, möta kunskapen om denna levande verklighet som rör sig och verkar omkring oss utan att besväras av vår närvaro. Att förstå är att acceptera, när insikt om rätta förhållandet är vunnen kan vi erkänna sanningen om den värld som lever utanför våra fem sinnens mottagande förmåga. Men varför begränsar vi antalet sinnen till fem? Det är en inskränkning i tänkandet som vi må övervinna. 7-talet råder inom universum och har sin tillämpning på varje plan. Så är också våra sinnen sju till antalet, och de två som följer på de fem kända är visheten som har hjärnan som verksamt organ med pannchakra som motsvarighet på eterplanet, det är vidare kärleken, som har sitt organ i huvudets högsta punkt, det är hjässchakra med tallkottkörteln som motsvarande fysiskt organ.

Allt vi förut mött skall komma fram på nytt, men nya företeelser skall utmärka de rön vi gör. Den gamla formen för ordenssällskap kommer fram på nytt, de skall leda till andlig visdom genom undervisning. Den esoteriska kunskapen skall bli tillgänglig för alla som söker den och äger förutsättning att ta emot den på rätt sätt. De invigningar som förr ingick i ordnarnas hemliga ceremoniel skedde genom att hjässchakra öppnades. Detta skall inte längre ske, pannchakra skall bli det mottagande organet och genom detta nå fysiska hjärnan. Allt sker hädanefter så småningom, så som kunskap bibringas människan i andra sammanhang.

Denna nya värld skall skapas fram genom det lidandets renande bad människan har att genomgå, det leder till offerhandlingar och fram ur dem växer kärleken. Individens fria vilja skall inte eftersättas, men när klarhet vunnits om allas lika rätt att utöva sin fria vilja blir förhållandet mellan människor förnuftsensligt reglerat.

När denna sanning gått upp för människan kan hon tänka på ett nytt sätt. Kunskapen om detta tänkande kommer den till del som känner längtan efter att nå det nya. Men hon må lära sig reglerna för dess mottagande. De heter inbördes brödraskap som skall omfatta allt i Guds skapade rike. Allt liv i naturen skall ägnas denna kärlek, växter och djur behandlas på ett bättre sätt.

När detta uppnåtts, då kan vi möta den invigning i pannans chakra som ger oss svar på alla frågor och tolkningen av det som lägges fram får vi i ett ögonblicks upplevelse gripa hela den kosmiska världens hemligheter. Så som allt finns i varje atom får vi i ögonblicket famna allt.

Detta är religion och dess namn är DEN UNIVERSELLA RELIGIONEN.

När vi hunnit dit har vi att efter önskan gå tillbaka till vilken punkt på evighetens och oändlighetens utflöde vi önskar. Alltet står till vårt förfogande som böckerna i ett bibliotek, men intet sökande behöver föregå studierna. Det vi söker har vi i vår hand i samma ögonblick som tanken på verket uppstår inom oss.

Detta är att känna uttrycksmedlen för höga plan. Alltet är större än det största, mindre än det minsta, det ryms inte i det oändliga rummet, men får plats i den minsta punkt som är bindu. Att äga kunskap om detta är att äga tillträde till all vishets källa, att gripa det är att veta vad kärlek är. Ty kärleken famnar visheten och i föreningen mellan de två framträder den kosmiska världen, som är den enfödde sonen.

De två Kärleken och Visheten får aldrig skiljas mer. Under den långa period av mörker vi haft att passera för att universums balans måste upprätthållas, har vår förmåga att gripa allt varit utplånad, men nu när vi känner sanningen om Kärlek-Vishets väsen skall ingen skilsmässa mellan de två tillåtas.

Viljan att lära känna dem är kraften som leder dit, den är en del av Gudomens vilja, om den brukas rätt, når vi rätt.

BO BERGMAN: LIVSKAMP

Aldrig mäta vad man lider,
 kämpa genom tiders tider,
 liv för liv och vän för vän,
 vackla, störta, resa sig igen
 - det är modet, det är lagen
 för allt mod, som står i slagen,
 och där stå vi var med sitt,
 du och jag, i kampens mitt.

Ingen slipper. Var skall svinga
 svärd i kallets kamp, och ringa
 är ej något kall, som bärs
 av en tro, en lust att bringa
 allt, om allt en gång begärs.

Handen åt varandra, bröder:
 Den är störst, som starkast blöder,
 den är främst, som giver mest.

Så blir livets kamp en fest.

NILS FERLIN:

Kan du höra honom komma ej i buller och gry,
 ej i tordönets sprakande dunder
 nej, han vandrar i sin örtagård som himmelens sky
 imorgonens solstänkta lunder ---

Kan du höra honom komma, att han kommer som en psalm
 så djup och så drömmande stilla
 han vandrar dig till mötes i dagarnas kvalm
 och han vill dig inte alls något illa.

Ty han talar ej latin som den grå teologin,
 vilken halkat på sin egen halhets halka
 men han talar som en ton ur en mjuk violin
 och han talar såsom aftonens svalka.